

רבי בבריתא שלא נהרשל משה ורבינו ע"ה, אלא כך אמר אמל וואצא סכנה כי אמל ואשחה נ' יומם הקב"ה אמר ל' לך שוב מארימה, אלא מפני שנטעך במלון חלה כ"י, ו"ם דבאל שעיה של התעסוקה במלון חלה לא נתלה לו, ואוחז מלון פרשי" שטמך למצרים היה: (ל) לילה, ואע"ג רחנן פ"ב דמנילה דאיין אלא כ"ם מ"מ היר מעשה שעימול הנה המצואה קיטמת, בנפו יומם ולילה.

תו"ז:

פרק ד (א) ואע"ג דהיו רך גורם גורם. והרא"ש וצ"ל רותר רקיוני לא שאופן בו אלא שעימורים קירות ושפירים בתוכו להתחלש ולצלחה. ועתה"ז: (ב) בנומרא פרך אימא שלא ילעט החטן וחונ על בעי מכח אמר ובא כאמור תאה המביאה כי, וכמ"ש הר"ב בספרו: (ג) ו"ק לדורי מ"מ נמצאו שהנה ניצל מהבעת פמן והרי מהנהכו כו, הילך הנה שאל בפירוש הר"ג בנון שלחה את שקל ונגב או אבר משנתרומה תרומה רפטור משללים כחטן ריש פ"ב רשלים, וקמ"ל שאעפ' שהוה רוכן לפערו אותו שרי, כיוון שאין הנוברים יכולם לכוו וכפוייש": (ד) ואתאי מתניתן בחנן דריש פוק י"ג דכתובות מ"ב ורואו לבנן נירוה בחוב שהנתנה אותו חוב שלא התנה. גמרא. ועתה"ז: (ה) ואע"ג דמתניתן בפרושה דרב יוסף רעפסק במזואה כי ולא בעי למיתב פרושה לעני כי, דלא שביח דחויה שביק לא יהיב פרושה לעני בשבל אותה מצות רשות. והרא"ש וזרע"פ פרשו דלא שכח שירדמן לו עני באורה שעיה: (ו) שבר. רהינו אם היה מוחר בטל מן הפלע דכבהאי גונוא מהייב בעל אבידה ליתן לו שכבר בראיה בא פרך א"מ. ועתה"ז: (ז) ומורר היינו קומו, בלומר ויש מעילה בקומו, שהוא כינוי לקובן. רשות: (ח) ותורתם. לא משמע אלא משל בעל הפירות:

זהה, אם הוא נוטל שכר נמצא נהנה, ואם איןו נוטל (ט) דבשאomer כל הרונה לאו שליחות גמור הוא ולא היי כמו כל שכר נמצא מהנה, לפיכך חפול הנהה להקדש. ולא השמעה הרי שליחות כת"ש ריש פ"ז דרכובות דרשון כל השועם אמרין يولיך הנהה לים המלה, לפי שאסר עליו הנהה זה כהקדש, (ט) הילך כל הנהה הבאה. לידו ממן הקדש היא: ג' ותורת תרומתו ומעשרותיו לדעתו. כגון שאמר כל הרוצה לתורם יבא ויתרום. (ט) אבל לא יאמר לו לחורם, שהרי עושה שליח והנהה היא לו שעושה שליחותו:

ערלותו, ואפייל בשבת: שהיה רוחה את הנגעים. דדרשין ימול, ואפייל במקומות בהרות, ואני כאן משומם קוץין בהרותו שהוא בלוא דהשמר ברגע החזרה (ובביס כי") פרק ד אין בין חמור. אלא דרכו דרכך או להשאיל כלים שאין עושים בהם (ט) אוכל نفس, שמותרין במודר הימנו מאכל, ואסוריין במודר הימנו הנהה: נפה וכברה רחים ותונר. שמתנקנים בהם אוכלنفس. וכל שכן קדרה ושפוד שהאוכל עומדת בתוכו. ומודר מאכל דתמן האנא מאכל עלי שייאמר לו הנאת מאכל עלי קוגן: מקום שמשבידין כיזא כיזא בזהו וזהו מוחל לו השכירות, באותם הדמים יכול לknות אוכל نفس והוא הדיריו מהנהה המביאהידי מאכל (ט): ב' שוקל לו שקלן. מחצית השקל שחביב כל אחד מישראל בכל שנה לצורך קרבנות צבוו. והמודר יכול לשקל בשבילו, דמצוות בעלמא קעיביד (ט): ופורע לו חובו. אית דומוקמי לה דוקא בחוב שהחנהה לוה עם המלה שלא יפרענו אלא לכשרצה ולא יכול המלה להחצין, והשתא לא אוני לה מייד במא שפורע חובו. ואית דומוקמי לה בכל חוב שביעולם, שאינו אלא מונע את בעל חובו שליא יתכענו, ומוניעת תכעה אינה בכל הנהה (ט): ומוחיר לו אברתו. בין שחוינו נכסים מוחיר אסורים על בעל אבדה בין שהחוינו נכסים בעל אבדה אסורים על המוחיר (ט) משומם רמוצה קעיביד: ובמקרים שנוטלין עליה שכיר חפול הנהה להקדש. כששניהם מודרים הנהה זה מהה, אם הוא נוטל שכר נמצא נהנה, ואם איןו נוטל (ט) דבשאומר כל הרונה לאו שליחות גמור הוא ולא היי כמו כל שכר נמצא מהנה, לפיכך חפול הנהה להקדש. אמרין يولיך הנהה לים המלה, לפי שאסר עליו הנהה זה כהקדש כל הנהה הבאה. לידו ממן הקדש היא: ג' ותורת תרומתו ומעשרותיו לדעתו. כגון שאמר כל

נדרים פרק ז

ר"ע מברטנורוה

ומקוריב לו קני זכין ובות. כהן שהודיע את ישראל הנאה ממנו, יכול להזכיר קרבנותיו שסביא על זב זוכה וילודת: ומכלתו טרודש. ספרא וספרי, שהוא מדרש הפסוקים: הלוות הלהכה למשה מסני: אגנות. דברי חכמים שהסתמיכו על הפסוקים.

ותפעמא דשרי למדנו כל הני, שאין ארם רשי לייקח שרר כדי ללמד את חבירו את כל אלה, ואין כאן הנהא, דמצوها עקיברי: אבל לא למדרנו מקרא. שמוחר ליטול שרר על למוד המקרה, שאינו נוטל אלא שרר פיסוק טעמיים לנגן המקראות הלהכתן, ולאו דארורייתא הוא ושורי ליטול שרר עלי, ואם אינו נוטל נמצא מהנהו, וזרקא במקומות נמצא הנהנה. וזרקא במקומות אין נוטל שרר על שנגגו ליטול שרר על המקרה, אבל במקומות אין נוטלין שרר על המקרה אף המקרה שרי למדנו: אבל המקרה הוא את בניו. ואע"ג מלמד הוא את בניו. ואע"ג דמצואה על האב למד את בני זהה מוציאו מידי חותמו, לא מקראי הנהא, דמצאות לאו ליהנות נתנוו^ט). גם אפרשי שהיא מוציא אחר טהרה מלאה און מהנהו. ר' יונתן אמר ל' ר' יונתן ליהה טהרה נפשה לשבים ונופה שלו, וטמאה נפשה ונופה נפשה לשבים ונופה שלו, ואם נפשה לשבים ונופה שלו, שאם ירצה, תרי הו מזקירה לגויים או מאכילה לבלבים: ד המדרת הנהא מתרבו ונבקנים לבקרין, עוזר, אבל לא יושב. ומרפאהו רפואת נפש, אבל לא רפואת ממוין^ט. ורומץ עמו באמבטי גדורלה, אבל לא בקטנה.

הישיבה^ט עם החולה, שם יושב עמו ואני נוטל שררו הנהוג הרי מהנהו. אבל עמידה, זמן מועט הוא ואין רגילין ליטול עלייה שכר: רפואת הנפש. רפואת גופו: רפואת ממן. לפי שחייב אדם לרפאות את חבירו בשלה, שנאמר וביחס כיב והשבותו לו, לרבות אבדת גופו, ומוצה קעביד, לפיכך ע"פ שהודיע הנהא ממנה מרפאו בידיו^ט בשלה בגופו. ואם חלהה בהמתו אין יכול לרפאה בידים מפני שמהנהו, אבל אומר לו סם פלוני יפה לה^ט, סם פלוני רע לה: אבל לא בקטנה.

שליחות מעלה היא, הר"ג ועתוייט^ט: (*ו*) ומקירב בו. שהבחנות שלוח שמים הם ואינם שלוחי בעל הכרובן, הר"ט. ונקה הנה קרבנות לרבות רדאיג' דמהיר למחומר בכווים לאוכל בקשיש אפייה שרי דין זה אלא מתחמת התאה בעלה. הר"ג: (*א*) כי בו. לפי של כל מכם שחיים עליים שחיים מרים קרם^ט:

תירין: (*יב*) מקרא, ואפלו מכם דנטלים שבר עליה מ"ט לא הה המדרח חייב שר. מלמר לבניו תוספ': (*יג*) וזה כל מל מקום שאטרט מצחה קא עבד דריש ע"פ שהוא נהנה כשוזיא בוה דיד מצחו שא"צ עיר לעשורה לא מカリ הנהא דלאו בו. ומיהו המאה אחריה הבאה לו ע"י מצחה מקרי הנהה כט"ש בשם והר"ג בראש פ"ג נבי קום שני משמש: (*יד*) אשחו בו. לפירוש השע שפירוש הד"ב מ"ב דאתיא אפילו רבנן וחנן ה"ג איכא לאוקט מתנייתן והכא אפלו רבנן וכפרישע^ט שהוא מענה במצוות יתרם ובעל נוון לה קצתה. הד"ב לא מפרש כלום ממש דהלהבה חנק וככל גוינו מירי. ועתוייט^ט: (*טו*) והטהרה. ויש לנו מועות יתרם כדי לפטמה ממש רט' כוון דאייה עומרת לאכילה אלא למלאכה און מתין בעלים בפטמה ואודרכא מנקה טפי ולא עכיה שפר אכל במצוות העריכין לכיד היה לא שי' ר' א' דבכאי גוועא וואי מהנהו. הר"ג ומר"א נשמע לת' וגב' בחci מירי ומזה מברח פירש^ט רבסמרק לעיל. ועתוייט^ט: (*טו*) ונופה בו. שאינו יכול להנות אלא בעור נפשה בה הלק לאו הנהה הוא אבל מהורה ע"פ שפשה לשבים וגויים נופה שלו לשחות. חוספ': (*יז*) דאי נכס חולה אסורים על המברק סבבה מתויתין גאנס ומכקרו אפלו ישוב דמברך שחווו תלי ב' לא אסoria שאל הדנה מבנו, וישראל נמי הייתה הוה: (*יז*) שהוא מטור מושם ומצאות בקורס דינה בעמידה. הר"ג: (*יט*) ומיהו דוקא שוזיא משל מודר אבל משל מורי לא דאפלו והיכא דין לו למורר ממה שירפאה ומצואה קא עבד אפייה כוון ייזב ליה מד לד אפור (סולקמן ס"פ כי. ר"ז) ומירי במקומות שאין נוטלן שכר על הרפואה, דאל"ה פשוט ואסור לאפאו בחם. ורא"ש: (*כ*) לא בו. פרש הר"ג בשיש שם רופא אחר ראי לא שרי לרפאות הדעתן מחויר אבדתו אין לך השבה גROLה מזו ואפיה מרפאהו רפואת גולו לפי שלא מכל אדם זוכה להרפאות: (*כא*) וה"ט

כיוון וראהו לא ייבח הא סם עליה שר הדנהה ממילא אתיא. הר"ג נזוק במקומות שאין נוטל עליה שבר כי, כי (כט) אמר פרושא קב"ש ובכיריה פל"ג עליה ר"מ: (בג) המתה ולא חישון טמא יין אצל. הר"א: (בד) החלון. ולא חישון טמא ואכל עמו דברין שהרוינו מוסחא שונאן זה את זה תפ"י מעין אכנתאים על שלון אחר וזהبشر מה הבנית. הר"א: (כה) האבום. שמתוך שם عملם אוכלון הרבה ומשום hei קרא אבום. ואם אחר מות אוכל מעת נמצאו מהנה את חבירו ואבום והזרו לא שיך בהו. דר"ג: (כו) בדוחוק. בקרוב כל' עלמא לא פלי' דאסור, כי פלי' בדוחוק או גוינן רוחק אטו קרוב. גמרא: (כו) לפני. שהרוינו חבירו קורם שבוגם שביעית אין יורד ואפרור בדרישת הרجل ואין אוכל מן הנוטות כל' שכול לך מהן וא"צ לנעט בתוך השהה עאי' חזן שביעית לא יכול מהן דארם אוסר דבר שבירושתו ואפלו לכשכיא מרשותו כי. רשי': (כה) דאל' בשעה שאוכל ארעה נטם הפקיוא הוה. גמרא: (כט) ונ"ל לדרכו נקמה מתניין המודר מהכיבור דהינו שהבירו הדיוו רלא תימא כיוון שהוא לא פועל שלא נחמיר עליו לנוו שלא ישאל מושום טמא ישאל ולשון הר"ב שלא בדרכך הוא. ועי'ו: (כו) דאל' שהוא בשווה איבא הנאה למכור וללקות בכינוי מציאות: (לא) פרתק. לאו במודר ומגיד עפקין: (לב) אינה כי. רכמאלאכטו היא ותעניב השואל בגין המשאיל ואמר הויל סרכתי להשאילה לי קומ שדי שאין הורש בה שלא אחרוש שדי בפרק עולמית ואח"ב השאלת לו. רשי': (לו) מותרין, להרשות לו שחו באותה פרה ואם אין דרכו כי. שיש לו אריטין החווישן בשבלו. רשי': (לו) החוננו. דלאו שליח שוויה וה"ה אם אומר כל המפרנס איט מפסיד ולא עבריה

דברבו לחרוז, היא וכל אדם אסורהין: ז' המדר הנאה מחרבו ואין לו מה יאכל, הולך אצל החקנוני (לו) ואומר,

וישן עמו במטטה. רבוי יהודת
אומר (כט), בימות המטה, אבל לא
בימות הנשימים, מפניהם שהוא מהנה.
ומסב עמו על המטה (כט), ואבל עמו
על השלחן (כט), אבל לא מן התמחי,
אבל אוכל הוא עמו מן האבום (כה)
חזר. לא יאכל עמו מן האבום (כה)
שלפנוי הפווצלים, ולא יצשה עמו
באכמן, דברי רבוי מאיר. ותחמיים
אומרים, עוזה הוא בדוחוק (כו)
מפניו: ה' המדר הנאה מחרבו
לפנוי (כו) שביעית, לא יורד לתוך
שלהג, ואינו אבל מן הנזותות.
ובשביעית אינו יורד לתוך שלהג,
אבל אבל הוא מן (הנטיעות)
הנזותות. גדר כי מנו מאכל לפנוי
שביעית, יורד לתוך שלהג, ואינו
אבל מן הפרות. ובשביעית, יורד
ויאכל: ז' המדר הנאה מחרבו, לא
ישאיילנו ולא ישאל מפננו. לא יליין
ולא יהוה מפננו, ולא ימבר ל', ולא
יקח מפננו. אמר לו, השאיילני
פרק (לא). אמר לו, אין חנוכה (לא).
אמר קונים שדי שאני חורש בה
לעוּלָם, אם תה דרכו לחרוש, הוא
אסור וכל אדים מתרין (לו) אם אין
דרכו לחרוש, היא וכל אדים אסורהין ז' המדר הנאה מחרבו ו אין לו מה יאכל.

מן פנוי שמהנהו כשמגביה עליו את המים: אבל לא בימות הגשימות. פנוי שמחממו. והלכה כר' יהודה: אבל לא מן התמחיות. לא יכול עמו בכל אחד, שמא גזיה מלאכל מהנה יפה שבו כדי שייאל זה המודר הנאה מננו, או שמא יקרב לפניו חתיכה שייאל ונמצא מהנהו: אבל אבל הוא [עמו] מן התמחיי החזר. לבעל הבית וישלחנה לשמעון שמודר הנאה מננו, ולא חישין שמא ישיר בקערה שידוע שכשחיזירנה לבעל הבית וישלחנה יחוור בעל הבית וישלחנה לשמעון שמודר הנאה מננו: כדי שייאל ממנה שמעון וنمצא מהנהו: האבום שלפנוי הפווצלים. כל' גדול שמלאים אותו ואכילים בו כל הפווצלים ביחיד: לא יקצור עמו עמו באומן. לא יקצור שהוא באותה שורה שהוא קוצר. שגורם לו שמהר לעשות מלאותו כשםו צא המקום פנוי וنمצא מהנהו. ואין הלכה בר"מ: ח' מן הנזותות. פירות תלויין הנוטין חזן מן הпродס: ושביעית לא ירד לתוך שדהו. ע"ג דפירות שביעית רוחמן אפקרינו, גוף הקruk לא אפקר רוחמן, וחישין שמא בשעה שאנו (כו) אוכל מן הפירות ישחה בשודה ויתעכב שם ויהנה מגוף הקruk שאנו הפקר: ז' המודר הנאה מחבירו לא ישאלנו, והוא אסר הנאה בנותו פלוני עליו (כט). וכן לא ילוגו, והוא אסר אילו ממוני: ולא ימבר לו. בפתחות משווין (לו), גזירה שמא יכח ממוני נמי בפחות משווין ונמצא הנה: אם היה דרכו לחרוש הוא אסור. דלא איכוין אלא שלא יחרוש הוא עצמו כמו שהירה גזיל, אבל אחרים יחרשו: ואם אין דרכו לחרוש. דעתו היה שלא יחרוש בה לא הוא ולא אחרים: ז' אין לו מה יאכל. אורחא דמלתא

נקטו, וה"ה אפלו יש לו מה יכול: ובא זה ונוטל מות. אם ירצה ליתן לו, ואינו עובר על גדרו (^{יל}). אבל אין יכול לכופו לשפט לו, דהא לא אמר לו תן לו וזה אפרע. ואם אמר לו כן, אסור, דזה שליח שוויה: ח' ו/or' אופר. דכין שאין שם אחר שיכול

ליכות אלא הוא, הוי במתנה (^{יל}). ואין הלהכה כר' יוסי. ודוקא בגין לו מה יאכל (^{יל}) הוא דשו רבן, אבל באיש אחרינה לא:

פרק ה השותפותן. שיש לכל אחד מהם בית בחצר, והחצר שלפני הבתים שניהם שותפות בה. זוממן שיש בחצר דין החלקה והוא שיתה לכל בית ובית ארבע אמות בחצר לפני הבית וישאר עוד מן החצר ארבע אמות להה, ורבב ארמות זהה בהא מודו בולי עלמא דשניהם אסורים ליננס בחצר עד שעילוקון, הוαιיל יש בה דין החלקה. ולא אפילו ר' איליעור וובנן אלא בגין שנייה כה דין החלקה, בגין אמרי כל אחד מהם רבנן חבורו הוא נכס, ורביב בשל חבורו בן יעקב סבר יש אליעזר בן יעקב ברידיה קואיל ברירה (^א) והאי ברידיה קואיל והאי בידיה קואיל: ושניהם אסורים להעמיד שם רוחם וכו', ומורה ר' איליעזר בן יעקב בכל הנני דשותפים מעכבים זה על זה, שלא שיך להתר מטעם ברירה. דכין דבידיו לעכב עלייו ואני מעכבי נמצא מהגנוו (^ב): וכופין את הנור למכור את החלקה. דתישין מאחר שוראה את חברו נכס ישכח ויכנס גם הוא. אבל כשניהם אסורים הוא. ודוקא כשהNDER מעצמו שלאי הינה בשל חברו הוא דכוין אותו למוכר חלקו, אבל אם חברו הדירו שלא יהנה ממנו, אגוז הוא ור' יוסי (^ג) ואין כופין את חברו למוכרו (ו) ואין כופין אותו למוכרו (ז) דמאי איתיה ליה למעבד, ואם אמרת כן לשותף ידר את חברו שלא יהנה ממנו כדי שיוכפו אותו למוכר לו חלקו: ב היה אחד מן השוק והוא אליעזר להודיעך כהו דרביב אליעזר

שליח כמ"ש ריש פ"ז וכתנות וה"ק לא מביא כל חון כי דעלמא אמר, אבל חוני בין דרניל אגוז ואילו אמר לך במאן דאל ול לה את דמי קמ"ל. גמוא: (ל) שהחנות והפעלים הם ב"ה והוא מה שעתן להם חוכם, וזה מותר בדאיתא כמ"ב. ו/or' ולפירוש ראשון של

הר'ב שם הכא חד מתנה היא וחורי. חוספ': (ל) בחתום. לא זו אף זו קרוגן, לא מביא לדיזוך מוניות שרי אלא אפלו לצורך בין ביתו והתו. הר'ג: (ל) מתנה. הכא לכא תקנה שאמר אם חיזון לא חפסיד כיוון לדיחוד הוא אומר הי' בשלותו דלא היו שלחו אלא באמוד כל חון כל' ורכם. חוספ' עתי'ט: (ל) כל מרגרתון ממשות מהנה דבית חורון דס"פ דלקמן, גמוא: (לפ) וטמא משומש והכא מוכאה קצת הערמות, הלא לא שרי אלא דוקא בגין לו מה אבל:

פרק ה (א) ובמנוחון דלקמן פסק הר'ב כי אליעזר בן יעקב וכן הוא בגמרא. וקשה הא קייל בדברויתא אין ביריה, ויל' והכא נבי חז' שוה משתמש בכל החצר אין אפשר לומר הוכיר הדבר שוה החלקו משתמש ודרהו את מהרין לו להשתמש בטליה אלא ביריה האמורה בגין ר'יל' בכ"א בשל וכתה שיש לו משתמש כלשון שאומר זה החלקו משמש וביריה רגנט זה אחד מן הלשונות בגמרא שהלשון אחד והיפורש מהחלה. והרמב"ן, עתי'ט: (ב) רדאע'ג דאמירין בפלח חותת הבתים דשותפות העמודה כדי לא קפדי מיט' אי קפדי יטלו' לעבב וע'. ואע'ג שדרון לוחר, יותר אסור במorder באיסורית. (ג) וכל תר וחד מorder במorder הג'ג'ון וכן אופר וכסוי על עצמו מהט' גופה לא היו כופין אותו למוכר רוזוק בשותפן כי ואפלו לראב' כופין אותו דאייא למיוחש שמתוך שהוא את חבירו מעמד וחם ותנו יתקא בו וכיכא לעשות כן עתי'ט: (ד) ומשמע נמי החריו

איש פלוני מדר מפמי הנאה ואיני יורע מה עצה, והוא נותן לו ובא נוטל מה. תהה בירתו לו לבנות, גדרו לגדרו, שדרו לקצורה, הולך אצל הטעלים ואומר, איש פלוני מדר מפמי הנאה ואיני יורע מה עצה. הם עושין עמו, ובאין נוטלין שבר מה: ח' היו ממלכין בירקה, ואין לו מה יאבל, נותן לאמר לשום מטהה לי ולהלה מתר בה. אם אין עמם אחר, מזית על הפלע או על הגדר ואומר, תרי חן מפקרים לכל מי שיחפוץ, ולהלה נוטל ואבל.
ורבי יוסי אומר:

פרק ה השותפותן שענדו הנאה זה מזו, אסורין לבנים לחצר. רבי אליאזרא בן יעקב אומר, זה נבנمت לתוכה שלו וזו נבנمت לתוכה שלו. ושניהם אסורים להעמיד שם רחיהם ותגוזר ולגדר תפרגנולים. תהה אחד מהם מדר הנאה מחרבו, לא יבנmet לחצר. רבי אליאזרא בן יעקב אומר, יכול היה לו מר לו, לתוכה שלו אני אין נבנmet ואיני נבנmet לתוכה שלו. וכופין את התגוזר למבדור את חלקו: ב היה אחד מן השוק מדר מאחד מהם